

41. Kdo nyní nechce znáti moje Slovo kvůli něčemu jinému, toho nebudu já znát v hodině jeho nouze!

Kdo nyní nechce znát mé Slovo! Tato věta nemá být výstrahou, nýbrž úderem. Je to rána, která ostře dopadá na všechnu lenost a pohodlnost lidských duchů, na všechnu jejich domýšlivost a rozumbradství.

Co vše spočívá však v této nechuti k poznání, je velmi obsáhlé. Není tím míněno jen odmítnutí, nebo každé rozumbradství, nýbrž také vlažnost, lenost nebo bázlivost z jakéhokoliv důvodu. A ten člověk, který Slovo již přijal a nesnaží se vši silou přetvořit je v sobě k životu, který sní nečinně v domýšlivosti jistého vlastnictví mého Slova a usíná v tom tak, jak si to mnozí věrní věřící církvi učinili zkázonosným zvykem, toho zasáhne tato rána s touž nezmírněnou mocí.

A když se praví: „Kvůli něčemu jinému!“, tu i v tom je obsaženo víc, mnohem víc, než by každý povrchní čtenář nebo posluchač v tom chtěl vidět. Tato krátká slova obsahují přece *všechny lidské slabosti*, kterých není málo.

Již malá ješitnost zaviňuje u mnohého člověka, že v daném okamžiku potlačí přiznání se ke Slovu. On se bojí, aby se tím před lidmi neobnažil nebo nevyvolal posměch spolubližných. Bylo by mu trapno, kdyby musel vidět třeba jen úsměšek na rtech někoho jiného.

Ve zbabělosti omlouvá se pak v nitru sám sobě a uklidňuje se tím, že Slovo je mu „příliš svaté“, než aby je vydal posměchu.

To jest zcela dobrý utišující prostředek pro slabochy. Je však naprosto nesprávný všude tam, kde je člověk na to tázán. Obratné obejití odpovědi nebo vyhýbavá odpověď na otázku je totéž jako zapření. Silný dá na to vždy vážnou, klidnou a určitou odpověď a taková odpověď nebude nikdy posmívána, poněvadž v ní světlá pomoc potlačí jakýkoliv popud k posmívání.

Nedá-li pokoje útočný tazatel ani pak, možno ho odbýt krátkou a ostrou odpovědí, aniž je nutno, aby člověk při tom popíral vlastní přesvědčení nebo je ustrašeně potlačil.

Slovy „k vůli něčemu jinému“ není míněn jen jiný člověk, nýbrž i cokoliv *jiného*! Tedy také nějaká věc.

Svaté Slovo nesmí být tedy již více popíráno s ohledem na nějakého jiného člověka, nechť je to již z lásky nebo bázně. Rovněž tak nesmí být zanedbáno z pohodlnosti nebo pro povolání a všední práci v bludu, že po práci musí mít člověk klid, nebo že zotavení je nutnější než namáhavé studium, nebo že starosti o denní chléb nedovolují nutné otevření duše, jak je Slovo vyžaduje.

Všechno to je pak „nechtít znáti Slovo kvůli něčemu jinému!“

Nyní nastala doba pro otevřené a odvážné přiznání! Přiznání na přímé otázky. Nemá tedy snad Slovo být nošeno za těmi, kteří *se po něm neptají*! Toto určení trvá dále, poněvadž ono náleží ke třídění lidí.

Příkaz, že svaté Slovo nelze vnucovat, že nesmí být nabízeno anebo za někým donášeno, má docílit, aby každý jednotlivec dokázal, zda má v sobě opravdovou touhu po Pravdě.

Kde taková touha skutečně v nitru jest a kde není zkalena nebo zatlačena rozumovou ješitností rozumbradství, tam zasahuje duchovní pomoc nyní tak silně, že takový člověk v každém případě přijde v pravý čas do styku s mým Slovem a tím je mu dána i příležitost ke konečnému rozhodnutí o jeho cestě.

Ti, kteří *nemají* v sobě této touhy, jsou již odsouzeni!

Je to samočinné působení zákona, který na této zemi kráčí nyní neúprosně kupředu.

Pro každého pozemského člověka přijde proto nyní i hodina jeho nouze, kdy bude Slova velmi potřebovat!

Já a Slovo jsme jedno! Kdo zná tedy mé Slovo, ten zná i mne. Osobní setkání není při tom nutné, neboť takový člověk obdržel tím duchovní spojení se mnou; je jedno, zda si je toho vědom nebo ne. Člověk, který přijal mé Slovo, přijal i mne a je se mnou spojen.

Kdo je však takovýmto způsobem spojen, nemůže býti odvržen temnotami. Temnoty nemohou ho s sebou strhnouti do říší rozkladu, kam jsou samy nyní vytlačovány tlakem Světla!

A tato hodina nouze stane se rozhodujícím okamžikem pro každého lidského ducha!

Nežije-li pevně ve Slově, nemůže se zachytit nitky, která by ho udržela. Jeho duch bude dále bloudit, jestliže se dokonce nepřipojí k temnotám, aby s nimi klesl do hrůzy. I ti duchové, kteří jinak vždy rádi *pomáhají*, musí v těchto případech státi nečinně stranou. Nezakotvil-li duch ve Světle, strhnou ho klesající temnoty s sebou. Zůstal volný, a proto ho Světlo neudrží! Protože nadále nesmí žádný duch nerozhodně bloudit ve vlažnosti, zbývá mu jen: Buď vzhůru ke Světlu, nebo dolů do temnot! Doba váhajícího čekání nebo uvažování již nyní přešla.

„Toho i já nebudu znát v hodině jeho nouze!“ To jest tedy také těžký rozsudek v celém stvoření.

Je to žalostné, že lidé sami tupě přecházejí kolem těchto vážných věcí a že ve své duchovní lenosti poznají všechno teprve tehdy, až to poznat *musí*. Ale pak je pozdě. Avšak i v této smrtonosné lenosti jsou jen účinky dosud tak rouhavě používané *svobodné vůle* celého lidstva, které se samo nutí do takovéto tuposti. -

Všichni lidé jsou podřízeni zákonům tak jako každý tvor. Jsou zákonem obklíčeni a proniknuti a v zákoně a skrze zákon také vznikli. Žijí v něm a svobodnou vůlí utkávají si sami svůj osud a své cesty.

Tyto samočinné cesty vedou člověka při vtělení cílevědomě k takovým rodičům na zemi, jaké pro své dětství bezpodmínečně potřebuje. Tak přijde člověk do *takových* poměrů, jaké jemu prospívají, protože dostává právě *to*, co vyrostlo jako ovoce jeho chtění.

V prožívání, které z toho vzniká, zraje také dále, neboť bylo-li jeho předcházející chtění zlé, tu budou takové i jeho plody a on to musí poznat. Toto dění s nevyhnutelnými následky je současně trvalým splňováním kdysi vyvolaných přání. Taková přání drímají skrytě v každém chtění, ba jsou hnací silou každého chtění. Tyto plody přicházejí ovšem často o celý pozemský život později, avšak vždy se dostavití musí.

V těchto důsledcích je mimo to současně ještě *rozuzlení a odpykání* všeho toho, co člověk až dosud vytvořil, nechť je to dobré nebo zlé. Jakmile si vezme z toho poučení a přijde k poznání sama sebe, tu má tím také v okamžiku bezpodmínečnou možnost ke vzestupu, ať je to ve *kterékoliv* životní situaci, neboť nic není *tak* těžké, aby se to nemohlo změnit při opravdovém chtění k dobru.

Tak to působí v trvalém pohybu bez přerušení v celém stvoření a lidský duch tak jako každý tvor si tká neustále v tkanivu zákonů svůj vlastní osud a druh své cesty. Každé hnutí jeho ducha, každé zakolísání jeho duše, každé jednání jeho těla, ba každé slovo navazuje pro něho nevědomky a samočinně vždy nová vlákna k předcházejícím, navazuje *na ně* nebo *s nimi* nebo *skrze ně*. Formuje a vytváří, formuje si *dokonce při tom již předem pozemské jméno, které musí nésti při některém nejbližším pozemském bytí* a které nevyhnutelně *ponese*, poněvadž ho vlákna jeho vlastního tkaniva jistě a neomylně tam zavedou!

Tím je i každé pozemské jméno v zákoně. Není nijak náhodné, aniž by k tomu nositel sám nedal předem podklad, poněvadž každá duše ku vtělení nezadržitelně běží po vláknech *vlastního* tkaniva jako po kolejkách tam, kam podle prazákonů stvoření přesně patří.

Nakonec napínají se při tom vlákna stále víc a více v přibývajícím hmotném zhuštění tam, kde se záření hrubé jemnohmotnosti dotýkají úzce záření jemné hrubohmotnosti, kde si podávají ruce *k magneticky pevnému* vzájemnému připoutání pro dobu nového pozemského bytí. Dotyčné pozemské bytí trvá pak tak dlouho, až původní síla tohoto záření duše rozuzlováním a odpykáváním nejrůznějšího způsobu se v pozemském životě změní, čímž současně i ona magnetická síla přitažlivosti řídí se stále víc směrem vzhůru než dolů ke hrubohmotnosti. A nakonec tím nastane opět úplně zákonité oddělení jemnohmotné duše od hrubohmotného těla, poněvadž nikdy nenastane skutečné smísení, nýbrž pouze *připojení*, které je magneticky drženo zcela určitým sáláním stupně tepla vzájemného vyzařování.

Tak se však také stává, že duše od těla zničeného násilím nebo stráveného nemocí, ba i od těla zeslabeného stářím musí se oddělit v okamžiku, kdy *tělo* ve svém změněném způsobu nemůže již vyráběti *onu* sílu vyzařování, kterou potřebuje taková magnetická přitažlivost, jež jest nutná, aby svým dílem přispěla k pevnému, vzájemnému připoutání duše a těla!

Tím vzniká pak pozemská smrt, rozpad, neboli odpadnutí hrubohmotného těla od jemnohmotného obalu ducha, tedy jejich rozdělení. Je to pochod, který podle pevně platných zákonů nastává mezi dvěma druhy, které se poutají k sobě jen při přesně odpovídajícím stupni tepla následkem při tom vyráběného vyzařování. Nemohou se však navzájem sloučit a odpadnou opět od sebe, jestliže jeden z těchto dvou rozličných druhů nemůže již plnit dané podmínky.

Dokonce i při spánku hrubohmotného těla vzniká uvolnění pevného jinak připoutání duše, poněvadž tělo ve spánku vydává jiné vyzařování, které nedrží tak pevně jako to, kterým je podmíněno pevné připoutání. Poněvadž toto záření tu je, nenastává rozdělení, ale jen *uvolnění*. Toto uvolnění ihned však mizí při každém probuzení.

Má-li však nějaký člověk ku příkladu sklon jen ke hrubohmotnému, jako tak hrdě se označující realisté nebo materialisté, tu jde s tím ruku v ruce, že jeho duše v této touze vyrábí zvláště silné vyzařování se sklonem ke hrubohmotnosti. Tento děj má za následek velmi těžké pozemské umírání, protože se duše snaží jednostranně křečovitě přidržet hrubohmotného těla, a tu pak nastává stav, jemuž se říká těžký smrtelný zápas. Způsob a druh vyzařování je tedy rozhodným pro mnohé, ba pro všechno ve stvoření. Tím dají se vysvětlit veškeré děje.

Jak duše přijde právě k určitému, pro ni souzenému hrubohmotnému tělu, to jsem již vysvětloval ve své přednášce o tajemství zrození. Vlákna s budoucími rodiči byla navázána následkem jejich stejnorodosti, která působí zprvu přitažlivě a pak přitahují stále víc a více, až se vlákna s rostoucím tělíčkem v určité zralosti navzájem uzavrou a spojí, a donutí pak duši ke vtělení.

A rodiče mají také již *ono* jméno, které získali způsobem, jak vlákna pro sebe napínali. Proto musí býti stejné jméno vhodné i pro toho, kdo přichází, pro stejně utvářenou duši, která se musí vtělit.

Dokonce i křestní jméno nového pozemského člověka přes zdánlivé uvažování je dáno takovým způsobem, jak to *odpovídá stejnorodosti*, poněvadž myšlení a uvažování připojuje se vždy k určitému druhu. Tento *druh* a způsob je v myšlení možno vždy přesně rozpoznat a proto jsou i myšlenkové formy přes své tisícové různosti jasné a ostré, podle *těch* druhů, k nimž patří. Podle toho se dají rozeznat. O tom mluvil jsem již jednou ve vysvětlování o myšlenkových formách.

Druh je základem všeho. Proto i při největším hloubání o jméně křtěncově bude vždy zvoleno nakonec tak, aby bylo ve shodě se zákonem. Bude to jméno, které *druh* vyžaduje nebo zasluhuje, poněvadž člověk nemůže při tom dělat nic jiného, ježto stojí v zákonech, které na něho působí podle jeho *druhu*.

To vše nevylučuje nikdy svobodnou vůli, neboť každý *druh* lidí je ve skutečnosti jen plodem vlastního a skutečného chtění, které má v sobě.

Je zcela zavržitelnou omluvou, jestliže se někdo snaží oklamat sám sebe, že pod tlakem zákonů stvoření nemá svobodu své vůle. Všechno, co pod tlakem těchto zákonů musí sám na sobě prožít, jest jen plodem *vlastního* chtění, poněvadž toto přece předcházelo a nakladlo vlákna, ze kterých pak dozrálo přiměřené ovoce.

Tak nese teď každý člověk na zemi také přesně ono jméno, které si získal. Nejmenuje se tak jen proto, že tak jeho jméno zní, neříká se mu tak jen proto, nýbrž on takový *jest*. Člověk *jest tím*, co říká jeho jméno!

V tom není žádné náhody. Nějakým způsobem *přijde* to k předepsané souvislosti, neboť vlákna jsou pro lidi neroztržitelná, pokud nejsou lidskými duchy, kterých se týkají a kteří na nich visí, *odložena*.

To je vědění, které lidstvo dneška ještě nezná, a proto *jest* velmi pravděpodobné, že se mu bude smát jako všemu, co samo nemůže ještě pochopit. Avšak toto lidstvo nezná ani těch Božích zákonů, které již od prapočátku jsou pevně vryty do tohoto stvoření a jimž samo děkuje za svou vlastní existenci, a které také v každé jednotlivé vteřině na lidi působí. Jsou člověku pomocníky i soudci ve všem co dělá a myslí, a bez nich by nemohl učinit ani jediného dechu! A to všechno nezná!

Proto není tak podivné, že nechce uzнат mnohé věci jako neodchylné důsledky těchto zákonů, nýbrž posměvačně se jim vysmívá. Avšak právě v tom, co člověk nezbytně věděti *měl*, a věděti *musel*, je úplně nezkušený, či méně krásně vyjádřeno, hloupější než kterýkoliv jiný tvor v tomto stvoření, jež celým svým životem prostě se v něm zachvívá. A z této *hlouposti* směje se všemu, co je mu nepochopitelné. Posměch a výsměch je právě důkazem a potvrzením jeho nevědomosti, za kterou se vbrzku bude stydět, až v důsledku své nevědomosti propadne zoufalství.

Jen zoufalství může ještě dokázat rozbít tvrdé krunýře, které lidi nyní obklopují a takovým způsobem nyní omezují.

Nepotřebuji vám proto říkat, s jakými city přijímám nepřátelství, které lidé proti mně vysílali. Můžete si domyslet, co vidím před sebou v důsledku zákonů, když tak mnozí o mém Poselství soudí, nebo se mu posmívají, a když vás, kteří se snažíte mne následovat, považují za lidi, jdoucí po bludných cestách. *Každý z nich musí nyní jíti kolem meče Božské vůle*. Za každé slovo, za každou jednotlivou myšlenku musí tu stát, neboť nebude mu již nic z toho prominuto!

Budou nyní biti silou, které se nemohou ubránit. Jsou před ní bezmocni, protože ona probíhá a uhodí do nich těmi nitkami, které si sami spředli a utkali svým chtěním a jednáním!